

Вільчинська Зоряна. Покоління незахищених жінок

В статті розглядається тема захисту жінок. Чому в сучасному світі вони все більше стають самостійними й не хочуть, чи не потребують захисту чоловіків.

Запитання: В давнину жінки завжди були під захистом?

Відповідь: По всьому світу, адже культура ставлення до жінки була всюди. З народження до самої смерті. Близькі їм чоловіки змінювали один одного по ланцюжку – батько-чоловік-син. Іноді підключалися брати, дядьки, дідуся, онуки. Залишитися жінці без захисту було величезним нещастям, і величезною ганьбою для її сім'ї.

Жінка шанувалася з народження, всі розуміли, що навіть маленькі дівчатка мають величезну силу і могутність. Але при цьому, навіть виростаючи, наївні як діти, їх легко обдурити і легко, обдуривши, використовувати. Тому, як і дітей, їх потрібно оберігати. Як коштовність. Все життя. Як зіницю ока.

Запитання: Часи змінюються. Все-таки ставлення до жінок було переглянуто майже в усьому світі?

Відповідь: Десь раніше, десь пізніше жінок почали експлуатувати. Тобто використовувати, вичавлювати з них все найкраще заради своєї вигоди, а потім і викидати. Загубилася колишня повага, дбайливе ставлення. А головне пропало і заступництво. Хоча воно і протрималося дуже довго, нехай навіть місцями суть заступництва була перекручена.

Запитання: Але що з нами сталося за останні сто років? Чи це з нами зробила цивілізація? Якщо так, то що з нами зробила цивілізація?

Відповідь: У конфліктах останнього століття загинула величезна кількість чоловіків. Величезна. І під час революції, і під час двох світових воєн, і під час точкових конфліктів. Додамо сюди тих чоловіків, які фізично вижили, але душею – зламалися. І тоді ми зрозуміємо, що деяким поколінням наших жінок захист вже не міг дати ніхто. Жінки залишалися без чоловіка з дітьми на руках. Діти залишалися без батька з вбитою горем матір'ю. Літні жінки втрачали синів і свою опору в старості. Світ різко став іншим.

Жінки, у яких не було захисту, спершу намагалися цей захист знайти будь-яким способом. Виходили заміж за того, хто є, і терпіли. Навіть якщо він зовсім не захищав. Пам'ятаю, бабця розповідала як одна жінка вийшла заміж після того, як втратила чоловіка на війні, тільки щоб дітей підняти, трьох своїх дочок, щоб міг хтось захистити, подбати. А він виявився не таким. І пив, і бив, і дівчаток ганяв. Ніякого захисту, навпаки – від нього ж і доводилося захищатися. Вона дуже шкодувала, що вийшла заміж, а піти від нього було неможливо. Нікому було їй допомогти вигнати його з її ж будинку. Так і терпіла все життя.

Запитання: Відповідно деякі жінки, особливо надивившись на своїх мам, відмовилися від захисту чоловіків? І як я розумію перестали вірити в те, що чоловік – захисник?

Відповідь: Хоча це найперше його покликання, найголовніша його робота в сім'ї. Перестали просити. Перестали довіряти. Навчилися все робити самі. Цьому були підстави. Адже післявоєнних хлопчиків не було кому виростити чоловіками. Виховували їх мами, даючи їм захист і опору. Так чоловіки звикали отримувати, а не давати заступництво. Звикали і «висіти на шії» у жінок. Вони так і не зрозуміли своєї чоловічої природи, лише постійно боролися з мерзенним відчуттям у грудях – алкоголем, роботою, іншими жінками. Вони не вміли давати те, чого від них хотіли. І самі не знали, хто вони, навіщо і як.

Аби не допустити бути використаними, ми самі вирішили використовувати чоловіків. Це не так боляче, це здається більш виграшною стратегією. Цих самих знівечених матерями хлопчиків ми навчилися ще й «добивати» – вичавлювати з них гроші, дітей, становище – а потім викидати. Не чекаючи поки хтось зробить те ж саме з нами.

Запитання: І так утворилося замкнене коло. Без захисту жінки не можуть бути жінками. У цьому положенні вони ростять зі своїх чоловіків таких же жінок, як вони самі. І поруч з цими хлопчиками, коли вони виростуть, поруч знову жодна жінка не отримає захисту і турботи. Здається, що розімкнути його неможливо. Насправді, це не всі досягнення цивілізації по відношенню до жінок?

Відповідь: Те, що для нас стало прийнятним і нормальним в двадцять першому столітті, ще пару століть назад було

злочином. Звичай стали надто вільними. І вільні сексуальні зв'язки, і аборти, і розлучення, і гомосексуалізм, і багато чого іншого. Ми немов злетіли з катушок і понеслися світ за очі. Ніхто нас не зупиняє, ніхто не може нам перешкодити – і ми котимося, котимося. А котитися можна тільки вниз. Не вгору. І захистити, зупинити нас нікому. Чоловіки в нашій деградації беруть активну участь і допомагають йти все далі від себе.

Мені моторошно, слухати історії дівчат. Про них самих чи про їх мам і бабусь. По кілька абортів, деякі навіть не пам'ятають точного числа. Величезна кількість чоловіків, яким так само рахунок давно втрачений. Занадто вільний спосіб життя, що перетікає в залежність від алкоголю, таблеток, сигарет. Це страшно. Це те, у що перетворила нас сучасна цивілізація.

Спочатку ми «дівки» – божественні створіння. Чисті, світлі, повні найкращих якостей. Сповнені любові, які вміють любити, вміють довіряти, відчувають свій зв'язок з Вищими силами, люблячі, піклуються і допомагати іншим. Але цей жорстокий світ перетворює нас в безсердечних ляльок. Порожніх, самотніх, але сильних.

Або ж в товар. Так, тих, кого можна використовувати і викинути. Тих, над ким можна знущатися, кого можна принижувати. Домашнє насильство в світі зашкалює. Ті, хто мають своїх дружин захищати, часто їх же і вбивають або калічать. Все це на очах у своїх же дітей. Варіанти у нас начебто два – бути сильною стервою і зневажати інших або бути ганчіркою, об яку всі витирають ноги. Хоча найчастіше ми мандруємо туди-сюди між двома цими полюсами. Довірилася, полюбила, принизили – стала сильною і непробивною, все сама, «більше ніколи», поки не полюбила кого-небудь знову.

Затитання: Виходить з нас вичавлюють все, що можна. А що саме?

Відповідь: Енергія краси, яка є в нашому тілі. Вона привертає, вабить, дає насолоду як очам, так і органам відчуттів. Тепер наші напівголі і зовсім оголені тіла продають різні товари і послуги. Так само нашим тілом тепер прийнято відкрито насолоджуватися і не мати ніяких наслідків у вигляді відповідальності – величезна кількість «чоловічих» журналів, відвертих фільмів, прагнення чоловіків володіти тілами різних жінок.

Наша турбота так само активно експлуатується чоловіками. Особливо тими, які чекають і свою вечерю, і чистих сорочок. При цьому часто не беруть жінку за дружину, не несуть за неї відповідальність, але користуються. Наша наївність стає причиною того, що ми віримо в різні казки, прощаємо тих, кого прощати не слід, залишаємося там, звідки треба бігти щодуху.

Загалом, цивілізація навчилася природне жіноче багатство використовувати в своїх не зовсім чистих цілях. Крім того, вона ще й постаралася жінкам пояснити, що це нормально, що нічого страшного в цьому немає. Що ти повинна бути незалежною, що ніхто тобі не повинен нічого забороняти. А то заборонить який-небудь один чоловік насолоджуватися тобою решті світу – де ж тут справедливість? Що ти все можеш сама, що ти теж можеш використовувати інших людей заради своїх цілей. Що жіноча природа – це міф і вигадки, насправді всі рівні. І плювати на те, що у тебе в серці тупа скалка болю. Просто не звертай уваги, забудь.

Запитання: Цивілізація ж пояснила і чоловікам, як слід ставитись до жінок. Дозволивши експлуатацію, назвавши її красивими словами на кшталт «свобода» і «сексуальна революція».

Відповідь: Але проблема в тому, що скільки не насолоджуйся, завжди буде мало. Вже і так спробував, і сяк, але завжди хочеться більше. Чоловіки в своєму прагненні вичавлювати з жінки більше задоволень, опускалися все нижче і нижче. Уже не тільки чоловік не міг захистити дружину, але і батько – власну доньку. Жінкам довелося вчитися захищати себе самостійно. І їм навіть здалося, що вийшло.

Запитання: Виходить феміністки праві?

Відповідь: Феміністки не з'явилися б нізвідки. Насправді вони намагаються самі себе захистити, коли вже ніхто їх не захищає. Усією своєю поведінкою вони кричать тільки про одне – у нас немає захисту! Питання в тому, як вони це роблять, адже кращий захист – це напад, що зараз і відбувається в багатьох країнах. Де чоловіки почали боятися жінок – не так подивисься, не те зробиш – опинишся в суді.

Але як ми розуміємо, такою стратегією мети не домогтися, захищеності не стане більше. А якщо з усіх боків обкласти світ законами і правилами, як зі мною треба поводитися, то можна упустити найголовніше – щастя і кохання. Та й самій легко

почати заходити за межу дозволеного, маючи купу папірців своїх правил.

Запитання: Правда, що феміністки дуже бурхливо реагують на все ведичне? Мовляв, ви знову хочете, щоб над нами всі знущалися, он скільки жінок вбивають і мучать!

Відповідь: І вони мають рацію – статистика лякає. Але іншого роду статистики немає. Скільки жінок, живучи благополучно, насправді нещасні і мертві? Скількох вже замучило до смерті таке ставлення до життя, коли всі навколо вороги? Скільки феміністок вже втомилися ходити з рушницями? І скільки з них насправді мріють про те, щоб їх захистив хтось інший, а вони змогли, нарешті, довіритися і відпочити? Де взяти таку статистику? І чомусь мені здається, що вона буде страшнішою попередньої.

Насправді сучасні феміністки – це маленькі налякані дівчатка, втрачені в океані болю сучасного світу. Їм страшно, важко, вони нікому не довіряють, нікому не вірять, і у них немає внутрішніх ресурсів для того, щоб змінитися. Ресурсів вистачило лише на те, щоб зачинитися як черепашка, щоб зберегти себе і не загинути. І далі «черепашка» продовжує сидіти в своєму окопі і відстрілюватися. Вона вже не може розрізнити, з добром до неї людина або з війною. Обстрілює всіх за замовчуванням, а потім розберемося. Всі чоловіки стають в її очах агресорами і експлуаторами.

Запитання: А далі виходить все просто. Адже, наші думки формують нашу реальність. Якщо вона такими бачить всіх чоловіків, то інші з її життя пропадуть. Нормальному чоловіку не захочеться, щоб в нього при зустрічі стріляли, щоб з ним боролися. Він піде своїм шляхом. А різного роду садистам і мазохистам така зустріч сподобається, вони з радістю будуть знову і знову приходити. І знову і знову підтверджувати, що всі чоловіки саме такі. Чим ще більше будуть лякати маленьку дівчинку в мушлі.

Відповідь: Феміністки хочуть захисту, але так як їх нікому «впорядкувати», вони не знаходять конфлікти у своїй же теорії. І продовжують боротися там, де можна було попросити притулку. Але в серці залишається віра в любов – вони ж дівчатка. І бажання жити інакше жваво. Тому такий біль заподіюють їм будь-які розповіді про ведичне знання, про

жіночність, про слабкість. Тому вони так накидаються на тих, хто розповідає про жіночий шлях. Чи не тому, що вони дурні. Лише тому що їм дуже боляче чути те, що пробуджує їх серце. А раз пробуджується серце, то ставляться під сумнів усі їхні життєві правила, підвалини, переконання. І це страшно. Тому що тоді її знову зможуть образити, знову зможуть зробити їй боляче.

Не враховується лише один факт. Що при пробудженні серця, як би не було боляче, є шанс. Шанс нарешті заповнити порожнечу свого серця. Шанс нарешті зняти з себе мішки відповідальності. Шанс побачити інше життя. Шанс знову навчитися любити і вірити. Цей шанс дорогого коштує, хоча і виглядає дуже просто.

Запитання: Ми самі формуємо ставлення до себе?

Відповідь: Живучи в цьому світі, ми адаптуємося, підлаштовуємось. Починаємо вважати нормальним те, що нам підносять як норму. Жінки вбирають все дуже швидко. Особливо ті, кого ніхто не захищає від цих самих «норм» і «правил».

Ми звикли до такого відношення, і самі вже почали так до себе ставитися. Тепер ми, як і картопля, «продаємося». Ми виставляємо себе у вітрині цього світу, чекаємо свого покупця, всіляко приводячи себе в товарний вигляд. Ми змушені боротися зі зморшками, сивиною, зайвою вагою. Чи не тому що нам цього хочеться, а тому що інакше ніхто не купить. А той, хто вже купив, здасть назад. Зі свого страху втратити своє місце, ми знову і знову біжимо від самих себе. Від своїх мімічних зморшок і милих складочок на животі. Ми самі вже не розуміємо, як нормально виглядає тридцятирічна, сорокарічна жінка.

Якось моя знайома яка живе за кордоном була у косметолога, і та помітила у неї на лобі мімічні зморшки. На мою думку мімічні зморшки в 32 роки – це нормально, якщо ви живі. Якщо ваше обличчя рухається, якщо ви емоційні. Але косметолог відразу запропонувала ботокс – мовляв раз і краса! Спокуса, як вона призналась, справді велика, пара укольчиків – і обличчя без зморшок.

Але, коли вона вийшла з кабінету і побачила тих, хто сидів у черзі за нею, то злякалася. І так, це дійсно страшно – жінки незрозумілого віку в поганому сенсі слова. По руках, шії видно, що їй вже точно більше п'ятдесяти. Але гладке перетягнуте

обличчя прагне переконати всіх, що йому ніяк не більше двадцяти, адже за кордоном це норма і швидкими темпами це прийде до нас (у нас це уже є, але не так глобально). У неї в телефоні вже є номер онука, але вона все ще намагається здаватися молодою. Неначе зрілість не може бути красивою. Неначе сивина або зморшки – це каліцтво.

Затитання: І це теж починається з ідеї експлуатації жінок, в яку ж ми самі і радісно вбігаємо. Виходить ми дозволяємо себе використовувати, приймаємо чужі правила життя, відмовляємося від самих себе, підганяємо себе під стандарти «товару, який добре продається»?

Відповідь: Ми самі приймаємо ці правила гри. Ми самі починаємо себе використовувати, експлуатувати своє тіло, продавати свою душу. Нам здається, що натомість ми отримуємо кохання, але це ілюзія. Кохання в такі ігри не грає. Кохання вона в щирості і природності. І йому дорога кожна зморшка, кожен сивий волосок, кожна веснянка, кожен шрам...

Нам здається, що все залежить тільки від чоловіків. Мовляв, вони до нас так ставляться, і ми змушені підлаштовуватися. У чомусь це правда. Але правда лише часткова. Тому що чоловіки частіше за все відносяться до нас саме так, як ми ставимося самі до себе.

Затитання: До чого ж все це веде?

Відповідь: Падіння культури передбачено. Століття таке. Століття чвар і деградації. Те, що в давнину було природним, зараз стає засудженим. І навпаки.

Зараз якщо ти носиш міні спідниці, загоряєш в одних трусиках, постійно спиш з різними чоловіками, робиш аборти, розлучаєшся, п'єш, куриш, колеш ботокс, працюєш з ранку до ночі, не бачиш своїх дітей, стрижешся майже налісо – це нормально. Не потрібно нікому нічого пояснювати, ти нормальна середньостатистична жінка. Сучасна, модна, без стереотипів.

Але якщо ти своє тіло прикриваєш одягом, волосся не розпускаєш, не п'єш, не куриш, не їж м'ясо, не фарбуєшся, ходиш в храм, з ким попало не спиш, дітей в садок не віддаєш, не працюєш – то ти дивна. Ти точно або сектантка, або відстала від життя, або просто ненормальна.

Висновок. Ось що з нами зробила цивілізація і відсутність чоловічого захисту. Жінки надто наївні, щоб зуміти захистити

свій розум від зазіхань подібних цивілізацій. Ми самі повірили в усе те, що подається нам як норма. Ми дозволили себе зомбувати, і думаємо, що здобули свободу. Насправді ми більше втратили, ніж набули. На превеликий жаль.

Джерела:

1. Богдан Наталя. Покоління жінок з викривленими цінностями [Електронний ресурс] / Наталя Богдан. – Режим доступу: <http://turka-ua.net/publ/1-1-0-876#.VzhzsTV97Dc>
2. Жінка і соціокультурне середовище [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://megalib.com.ua/content/2728_51_Socialnii_zahist_jinok_i_socialna_robota.html
3. Покоління жінок, вирощених жінками [Електронний ресурс] // Стаття – тематичний архів спеціалізованих статей. – Режим доступу: <http://stattja.pp.ua/index.php?newsid=21081>

Стаття надійшла 17 травня 2016 р.